

KAKO SE PIŠE PRIJATELJSTVO?

Svako jutro prolazim istim putem od kuće do škole. Isto vrijeme, ista ulica, iste kuće. I baš svako jutro na istom me mjestu u zasjedi čekao neugledan, mali, oronuli kućerak s još neuglednijim i zapuštenijim dvorištem. Iako je u meni stvarao osjećaj nelagode, znatiželja me navodi da da virnem u njegovu smjeru. A tamo me opet, kao po dogovoru, na istom mjestu svakog jutra dočekao isti prizor. Staračka glava iza gustih zavjesa, nepomična i okrenuta u stranu. Produžim korak i požurim prema školi. Tamo me čeka sve poznato, veselo i uredno.

Dani se pretočili u tjedne, oni u mjesece, a i zimu je smijenilo proljeće. Na mom putu do škole, isti prizor, isti sudionici. Nekako više nisam mogla prestati razmišljati o neobičnom starcu kojega nikad nisam vidjela, osim iza zavjesa zapuštenog prozora. Počela sam istraživati, raspitivati se o tajanstvenom stanaru ulice. Iznenadilo me mnoštvo različitih priča koje sam čula od susjeda i sumještana. Neke su bile fantastične, neke tužne, čudne i neutemeljene. Shvatila sam da zapravo nitko u mjestu ne zna tko je on, nitko se nije potrudio upoznati novog susjeda, ali su svi vješti u raspređanju priča o njegovom životu. Čula sam da je špijun, bivši alkoholičar kojega je napustila žena i odvela djecu, čudak koji ne želi imati kontakte s okolinom i nikad ne izlazi iz kuće. Pravog i suvislog odgovora nije bilo. Jedini zaključak koji mi se nametnuo je da su ljudi skloni izmišljanju priča, ali vrlo neskloni istini i prijateljstvu s različitim od sebe. Nisam se željela utopiti u masu, postati ista. Mene je znatiželja i otvorenost prema ljudima tjerala da dalje istražujem. Kako mi nitko nije uspio pomoći, odlučila sam sama poduzeti neke korake u rasvjetljavanju tajne neobičnog starca.

Toga travanjskog jutra na povratku iz škole opazila sam nešto neobično. Starac nije sjedio pokraj prozora kao obično. Baš sada kad sam odlučila sama krenuti u istraživanje. Da mu se nije što dogodilo?! Možda je saznao da se raspitujem o njemu i odlučio otkinuti? Ili se sakrio jer ne želi nove kontakte? Pitanja! Misli! Zbrka u glavi. Jedini način da ih se riješim bio je da saznam istinu. To me ohrabrilo. Dodirnula sam ledena vrata ograde, a trnci se razgmilili tijelom. Znatiželja je bila jača od njih. Lagano sam gurnula škripava vrata i stupila u sablasno dvorište. Sporo sam prilazila kućnim vratima. Opazila sam da nema zvona pa sam osvrnuvši se nekoliko puta oko sebe pokucala. Nitko nije došao otvoriti. Kucanje sam ponovila, ovaj put energičnije, mora me čuti ako je u kući. Opet bez rezultata. Nove su me sumnje opkolile sa svih strana. Možda mu se nešto dogodilo, bolestan je, nemoćan ili se skriva od mene. Uzmak nije dolazio u obzir. Prestrašena, ali odlučna da razriješim misterij, drhtavom rukom pritisla sam kvaku i sklopivši oči počela otvarati vrata. Znam da sam možda bila nepristojna, ali za otvaranje nekih vrata naprosto treba doza hrabrosti, upornosti i vjere. Kad sam provirila u unutrašnjost prostorije dočekala me tama i hladnoća, gotovo jača nego vani. Stupila sam unutra, a daska pod mojim nogama oštro je zastenjela. Srce mi je stalo. Kad su mi se oči privikle na polutamu, ogledala sam se oko sebe. Nije mi se dopao prizor. Zidovi ružno ukrašeni hladnim monotonim flekama vlage, ofucana stara fotelja pred prozorom. Ona na kojoj je sjedio... ma znate već. Kraj fotelje peć, ali hladna, neupaljena. Na suprotnom zidu još jedan izlaz iz prostorije, otvorenih vrata. Kao da je to bio znak koji me upućivao kamo trebam krenuti. Slijedila sam ga i doveo me na lijepu verandicu punu biljaka. Prozori su začudo bili prekriveni griljama tako da je trebala lampa koja je tamo i svijetlila. Prije nego li sam se snašla, začula sam glas: „Uđi, ne boj se.“ Stravično sam se trgnula, okrenula u smjeru dolazećeg glasa koji je, shvatila sam, bio blag i topao. Starac je sjedio u stolici u kutu. Bio je nasmiješen, a opet, u očima mu je plivala tuga. Pokraj njega stolić, na njemu dvije čaše soka, kraj stolića prazna stolica. Kao da me sve to čekalo spremno. Ponovo me srdačno pozvao da mu se pridružim. Ruke su mi se počele znojiti, strah se borio sa znatiželjom, preko usana

sam jedva prevalila: „D...do...bar dan.“ Dobrodušno se nasmijao mojoj zbunjenosti i strahu, uvjerio me da mi ne želi nauditi i zapitao što me dovodi k njemu, iako je priznao da me već neko vrijeme očekuje jer je zapazio moje zanimanje za njega dok prolazim pored prozora. Ispričala sam mu kako sam radoznala zašto nitko ništa ne zna o njemu i zašto nikad ne izlazi iz kuće. Popustila je napetost i kao da sam osjetila toplinu koja se širi verandicom. Starac je pogledom prešao preko svih svojih uspješno održavanih biljaka pa počeo priču: „ Vidiš sve ove biljke? Svaka je posebna na svoj način. Da bi bile lijepe, jake i zdrave, treba im pažnja i njega. I sama znaš da mi je za to potrebna voda i dohrana. Kao što je čovjeku potrebna hrana i ljubav. Zato izlazim svaki dan iz kuće kako bih nabavio potrebne stvari za sebe i svoje biljke. Ti me nisi vidjela jer si u to vrijeme u školi, a ostali me ne zamjećuju, zaokupljeni su svojim brigama i ne zanimaju ih stranci. Ovamo sam doselio kad mi je umrla žena. Djece nismo imali pa sam odlučio napustiti kuću koja me previše podsjećala na sretne trenutke provedene s njom i sve što sam izgubio njenom smrću. Bio sam previše zaokupljen svojom boli pa me drugi ljudi nisu zanimali, a s vremenom su i oni prestali primjećivati mene. I tako živim u svojoj samoći sa svojim biljkama.“ Nasmijao se i ispio gutljaj soka, a tada sam i ja osjetila strašnu žeđ. Razgovor je dalje tekao toplo i zanimljivo. Rijetko kada sam se osjećala tako ispunjeno kao tada u razgovoru s novootkrivenim prijateljem.

Naše se druženje nastavilo i idućih dana. Na povratku iz škole nekad bih mu samo mahnula, ali češće sam svratila ispričati mu novosti iz škole i mjesta. Starac me naučio nazive biljaka, način na koji se njeguju i njihovo porijeklo. U svibnju je njegov vrt procvao novim presađenim cvjetovima, kuća više nije djelovala zapušteno, a tuga kao da je polako napuštala tople smeđe oči mog novog prijatelja. Prijateljstvo nas je oboje obogatilo. Ja sam dobila prijatelja punog znanja, zanimljivih priča i životnog iskustva, a barba Ante je vratio vjeru u ljude i život. Upoznali su ga i članovi moje obitelji. S nonom Maricom se brzo sprijateljio pa sada često zajedno provodimo vrijeme u smijehu ili ozbiljnim razgovorima uz šalicu kave ili soka s kojim smo i počeli.

Ivona Dorić

7.r. OŠ“Hreljin“